

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА
СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ

Покаяння, яке приводить до навернення

Водній з моїх улюблених історій у Книзі Мормона розповідається про місіонерські зусилля синів Мосії, коли ті мандрували серед ламанійців. Навчаючи людей, чії традиції, здавалося, не вели до духовного зростання, ці віддані місіонери все ж таки викликали могутні зміни в цих ламанійцях. Ми знаємо, що сини Мосії “вчили з силою і владою від Бога” (Алма 17:3), але одна з дивовижних подій в цій історії — це те, що “усі з Ламанійців, які повірили в їхнє проповідання, і були навернені до Господа, ніколи не відпали” (Алма 23:6).

Я бачив людей, які приходили до Церкви завдяки місіонерській роботі і які виростили у Церкві, і бачив, як деякі з них відпали. Цей процес змусив мене замислитися, що ж відбулося під час навернення тих ламанійців, що вони “ніколи не відпали”.

Праведні традиції

Як ці нововернені стали мирним народом та взірцем, який всі можуть наслідувати? У книзі Алми сказано, що цих ламанійців “було приведено до вірування в традиції Нефійців” (Алма 23:5). (У наш час ми могли б сказати, що їх було приведено до вірування в традиції святих останніх днів). Часто ми думаємо, що покаяння—це процес в ході якого ми відмовляємося робити те

неправильне, що робили раніше; проте, не менш важливим є те, що ми робимо, аби замінити погані звички й традиції на нові та кращі.

Процес покаяння—це не тільки просити прощення за те, що ми зробили неправильно. Покаяння вимагає подальшої дії з нашого боку. Коли зацікавлені Церквою зобов'язуються охреститися, вони відчули вплив Духа та бажають покаятися. Проте іноді їм не вдається залишатися праведними, бо вони не “відклали зброю своїх бунтів” (Алма 23:7), якою б вона не була.

“Бо вони стали праведним народом; вони відклали зброю своїх бунтів, щоб не боротися більше проти Бога, а також проти будь-кого з своїх братів” (Алма 23:7).

Президент Мартіно,
1-й радник в президентстві
Східноєвропейської території

Коли ламанійські нововернені усвідомили, що їхні традиції були хибними, вони зрозуміли, що їм треба мінятися. Вони вирішили взяти свою зброю бунтів та “заховали її] глибоко в землю” (Алма 24:17).

Іншими словами, вони відклали їхні спокуси та помістили їх туди, де не можна було їх дістати. А як щодо нас? Чи усунули й ми подібним чином “спокуси і гріхи, які так легко обплутують [нас]” (2 Нефій 4:18)? Чи ми тримаємося подалі від людей та місць, які можуть спокусити нас порушити Слово мудрості? Чи встановили ми фільтр для Інтернету на свій комп'ютер та чи перемістили його у загальнодоступне місце у своєму домі? Чи ми, у переносному значенні, заховали наші звички, які утримують нас від напарництва Святого Духа?

Ламанійці також почали встановлювати праведні звичаї у своєму житті. Це було ключем до їхнього успіху: вони заповнили порожнечу у своєму житті, впроваджуючи нові традиції, які наближали їх до Бога.

Змінюючи наше життя

Наша мета—стати як ті нововернені ламанійці, щоб ми також мали велике бажання бути прощеними, а отже “не боротися більше проти Бога” (Алма 23:7).

“Оскільки це було все, що ми могли зробити ...—покаятися в

усіх наших гріхах ... і щоб Бог міг зняти їх з наших сердець,—сказали вони,—бо це було все, що ми могли зробити, щоб покаятися достатньо перед Богом, так, щоб Він зняв з нас заплямованість” (Алма 24:11).

Їхні серця були змінені, що спонукало їх до дії. Їхнє покаяння привело до дотримання нових традицій, які зміцнювали їх, коли вони стикалися зі спокусами. Ці традиції замінили старі та дозволили їм залишатися сильними, попри постійні випробування.

Як для нових, так і для старих членів Церкви, ось п'ять звичок, які можуть змінити наше життя. Це заповіді Бога, і вони допоможуть нам залишатися вірними, навіть коли ми зіткнемося з випробуваннями та спокусами. Якщо ми будемо дотримуватися їх, ці звички даватимуть Святому Духу і далі залишатися з нами та зміцнювати нас, коли наше свідчення зростає:

1. Вивчайте Писання особисто і сім'єю.
2. Моліться наодинці та з сім'єю.
3. Проводьте домашній сімейний вечір.
4. Платіть чесну десятину.
5. Служіть іншим, виконуючи церковні покликання.

Якщо ми встановимо традиції праведного народу, ми подолаємо свої слабкості, зростемо у вірі та не відпадемо.

Триматися за жезл із заліза та звертатися до Бога в усьому, що ми робимо,—це основні складові

процесу покаяння. Так як і позбуватися поганих звичок і замінювати їх праведними традиціями.

І до недавно охрищених, і до народжених в Церкві духовна сила приходить від постійного залучення

до праведних дій, які наближають нас до Бога. Покаяння, врешті, є процесом зміни, дії та становлення тими, ким Небесний Батько хоче, щоб ми були, аби повернутися в Його присутність. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Особливий час для сім'ї

Міла Спас, Український Львівський округ, Івано-Франківська філія

Кожного року у нас є можливість відвідувати Київський Український Храм разом з усією сім'єю. Кожне відвідування є важливим та надзвичайним часом, але цього разу була дуже особлива для мене й інших братів і сестер храмова поїздка. Це була сімейна поїздка з організованими щоденними заходами.

Цього року ми зробили для дітей маленький план відвідування Храму. Кожен день вони мали невелике заняття, служіння та духовні думки.

У нас був один дуже особливий день протягом тижня. В цей день діти мали можливість висловити свою вдячність місіонерським парам та працівникам Храму за їхнє служіння. Зібравшись в їдальні в домі для відвідувачів Храму та одягнувши свій недільний одяг, діти заспівали гімн, подарували їм штучні квіти та листівки, які виготовили власноруч. Святий Дух відчувався дуже сильно.

Після цього діти мали можливість дізнатися більше про Храм і те, що там відбувається. На питання “Хто

Діти малюють
для місіонерів

Учасники сімейної храмової поїздки

хоче служити Богові?” підняли руки навіть самі маленькі. Під час розповіді була тиша та благоговіння. У цей день обличчя дітей та їх батьків світилися.

Також вони писали і малювали листи місіонерам з Львівського Українського округу, які зараз служать на місії повного дня. Це було незвично для них, але їм сподобалося. Навіть в суботу, коли всі майже розїхалися, діти питали, а сьогодні в нас буде щось.

Це є особливий час, якого діти чекають майже рік, готуються і навіть щось планують. Для них—це довгоочікувана подорож, яку вони довго пам'ятають.

Храмові сімейні поїздки—це можливість для дітей відчувати Святого Духа і, як каже моя дочка, якій ще не має 3 років, показуючи на Храм, “Я теж там була”. Для них перебування на Храмовій території це як для нас бути у Храмі. Це особливе місце для дітей, і наш обов'язок, як батьків, допомогти їм зрозуміти це.

Храмова поїздка—це особливий час, коли ми можемо навчати дітей, бо там особливий дух. Це час, коли сім'ї мають ще один шанс стати більш єдиними і навіть вирішити багато сімейних питань, які не можуть вирішити вдома, або до них просто руки не доходять. Діти чекають можливості бути з сім'єю. Сімейний вечір в понеділок родиною в готелі біля Храму це найдивовижніший вечір в нашій родині.

Я відчуваю, як моя дитина стає ближче, коли ми говоримо про Храм. Я знаю, що храмові поїздки—це ще один камінчик у фундаменті нашої сім'ї, і ми стаємо сильнішими та стійкішими в житті. Це ще одна можливість навчання дітей і, якщо ми використаємо цю можливість, то наші діти будуть більш впевнені в Євангелії та в своїх цілях.

Я знаю, що Небесний Батько довіряє нам і хоче, щоб ми навчилися відчувати Святого Духа та слідувати за ним.

Храмова сімейна поїздка Львівського округу—це був дійсно особливий час, коли ми всі отримали багато свідчень, мали змогу служити та набули нових знань. Дякую нашим дітям з Початкового товариства за такі чудові уроки, яких вони нас вчили. Ще раз дивлюся та радію з того, що вони йдуть правильним шляхом, якому навчають їх вірні Богові батьки.

Я дуже вдячна за те, що мала можливість бути в цей час у Храмі та служити цим маленьким ангелам. Вони чудові, дуже духовні та талановиті. Я дякую батькам, які, незважаючи на негаразди життя, виховують їх в Євангелії.

Жана Польчій, вчитель Початкового товариства: “Я була вперше в такій храмовій поїздки. Я відчувала себе, як в сім'ї, і мені було дуже комфортно. Я відчувала взаємоповагу та взаємодопомогу. Я відчувала себе бабусею усіх цих діток. Самі діти відчували себе, як у себе вдома і гралися разом, як брати та сестри”. ■

Господь вкаже нам шлях

Ірина Пяткіна, Київський Український кіл, Воскресенський приход

На Землі нема людей, які б не зазнавали труднощів. Мені 19 років, але, незважаючи на молодий вік, я багато разів проходила перевірку на міцність, стикаючись з нелегким вибором. Що допомагало та допомагає мені?

Я завжди намагалася бути на вірному боці та не відпускати жезл

Ірина
Пяткіна

із заліза. З особистого досвіду знаю, що слова Христа підкажуть мені й вам також все, що нам треба робити (2 Нефій 32:3). Тому регулярно вивчайте Священні Писання, і ви краще почуете поради Бога.

Дуже часто буває, що моє бажання не збігається з тією порадою, яку Він дає мені. Я розумію, що Його порада заснована на тому, що Він очікує від мене, але, незважаючи

на це, у моїй душі піднімається буря протиріч, що змітають все, що добре на моєму шляху. Мені не хочеться читати Священні Писання, не хочеться молитися, розмовляти з Ним, не хочеться писати щоденник, щоб продовжувати розмірковувати, не хочеться робити щось інше, що допомагало б мені підтримувати світло в середині мене. У душі виникає порожнеча. Стає страшно. У такі моменти Сатана особливо небезпечний. Але вихід один—наблизитися до Небесного Батька, тому що саме Він протягне вам руку допомоги, щоб вийти з цього глухого кута, позбавитися страху, смирити себе, виявити стійкість та зміцнити віру.

Мені подобається вислів, про який ніколи не варто забувати: “Постав Бога на перше місце, і тоді все стане на свої місця”. Обираючи істину, ми духовно зміцнюємося. Всі роблять помилки, і нам не уникнути їх, але не всі спроможні їх визнати. Тільки духовно міцним людям це під силу. Бог дав нам можливість покаятися у будь-який момент і прийти до Нього зі скрушеним серцем і упокореним духом. Роблячи це, ми стаємо кращими.

Одне з найскладніших випробувань для мене є жертва. Жертвувати заради Бога всім—не так просто, як здається. Яюсь мій друг, який служить на місії повного дня, написав, що треба навчитися жертвувати,

причому не чимось невеликим, а всім: “Ти не можеш віддаватися євангелії тільки наполовину, ти не можеш вірити мало-мало, ти не можеш бути святим тільки у неділю. А якщо думаєш, що можеш, тоді ти вже обманутий Сатаною і потроху твоя душа спускається у Шеол”. Я вдячна йому за ці слова, вони підтримали мене у важкій ситуації та допомогли зрозуміти, чого саме хоче від мене Господь. Нам всім необхідно старанно працювати над собою, і якщо ми працюємо, тоді вічне щастя пролетіть на нас з небес.

Яюсь, поставивши питання, що я повинна зробити, щоб порадувати Небесного Батька як Його дочка, я взяла у руки телефон і... тоді сталося маленьке чудо, яке Господь зробив для моєї підтримки—я знайшла притчу, що тепер надихає мене щоразу, коли я читаю її: “Я попросила Господа забрати мою гординю, а Бог сказав мені: “Ні”. Він сказав, що гординю не забирають, від неї відрікаються. Я попросила Господа дарувати мені терпіння, а Бог сказав мені: “Ні”. Він сказав, що терпіння—результат випробувань, його не дають, а заслуговують. Я попросила Господа дарувати мені щастя, а Бог сказав мені: “Ні”. Він сказав, що дає благословення, а чи буду я щаслива, залежить від мене. Я попросила Бога уберегти мене від болю, а Бог сказав мені: “Ні”. Він сказав, що страждання відділяють людину від мирських турбот і наближають до Нього. Я попросила у Бога духовного росту, а Бог сказав мені: “Ні”. Він сказав, що дух повинен зрости сам. Я попросила у

Бога допомогти мені любити інших так само, як Він любить мене, а Бог сказав: “Нарешті ти зрозуміла про що треба просити... Я попросила сили, а Бог послав випробування, щоб загартувати мене. Я попросила мудрості, а Бог послав проблеми, над якими треба багато подумати. Я попросила мужності, а Бог послав небезпеку. Я попросила любові, а Бог послав тих, кому потрібна моя допомога. Я попросила благ, а Бог дав мені можливості. Я не отримала нічого з того, що просила. Я отримала все, що мені було необхідно”.

Як і багато дівчат, яких я знаю, я чекаю повернення з місії свого хлопця. Мені б хотілося звернутися до них і сказати, що я розумію вас, як ніхто інший. Це складний час, але не треба впадати у відчай та депресію чи просто намагатися піти від болю, нічого не вирішивши. Нам було дано цей час, щоб зміцнити своє свідчення, упорядкувати особисті стосунки з Небесним Батьком, зрости духовно та показати Йому своїми справами—ми готові віддати все, щоб стати праведнішими, тому що праведна, чеснотна дружина— велика цінність (Приповісті 31:10). Зробивши це, ви відчуєте любов Господа.

Ще одна порада. Долайте труднощі разом. Разом ви можете виконувати надзвичайні речі, якщо будете підживлюватися досконалим джерелом істини та Божою силою. Тому що ви—одне ціле. Ви—майбутня сім'я. Від вас двох залежить як ваш особистий рівень досконалості та росту, так і те спільне, що є у сім'ї,

яка готується до вступу у вічні завіти. Озираючись назад та зрозумівши помилки, ви зможете зробити так, щоб не робити їх знову. Ставтеся один до одного з розумінням, любов'ю, підтримкою та милосердям... Так, інколи це здається важко зробити, що ось-ось здасися, але треба, не опускаючи рук, підніматися з розбитих колін і разом йти до цілі—до вічного життя.

Можна вже зараз стати щасливою людиною, це нескладно, просто роби те, що каже Господь. А якщо ваш коханий йде поряд з вами, це—велике благословення.

Я вдячна Господу за те, що Він завжди поряд з нами і завжди допомагає справлятися з різними важкими ситуаціями. Я можу з чистим серцем сказати, що цілком Йому довіряю. ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Коли ми чинимо правильно, ми щасливі

Дарина Н., Київський Український кіл, Воскресеньський приход

Мені 7 років. Я завжди намагаюся чинити правильно—як нас вчить Ісус Христос. У мене є сестричка Ангеліна. Якось ми з нею захворіли й довго не ходили у приход. Коли нам стало краще, мама сказала, що ми можемо піти у Церкву. У той момент ми тільки почали цікаву гру, і мені нікуди не хотілося йти. Тоді мама пояснила, що коли ми відвідуємо Церкву, то виявляємо послух та показуємо Господу, що пам'ятаємо та любимо Ісуса Христа. Він радіє за нас і щедро благословляє.

Це була пісна неділя, і ми з мамою виступили на зборах і поділилися своїм свідченням. Я розповіла про те, що знаю, як сильно Ісус любить мене. Після зборів багато братів і сестер підходили до мене та дякували за моє свідчення. У мене був чудовий настрій! А після богослужіння я змогла пограти.

Я йшла додому дуже щасливою. Це був дійсно чудовий день. Мама сказала:

“Уяви собі, якщо б ти залишилася вдома, то всього цього не відбулося”. Тоді я подумала, що коли ми чинимо правильно, ми щасливі. ■

Дарина Н.

Священні Писання—наша опора в житті

Даша Кокорєва, Українська Київська місія, Черкаська філія

Ще до свого хрищення я поставила собі ціль: прочитати Книгу Мормона. За допомогою мами мені вдалося це зробити в юному віці. Дочитавши ці безцінні слова Господа, я відчувала безмежну радість і особливий вплив Святого Духа. Я вірю, що ця книга істинна, що вона—слово Боже. Читаючи її, я бачу, як Господь благословляє мене.

Пророки надихають нас вивчати Священні Писання. Під

час генеральної конференції пророк підкреслив це. У нашій філії навіть складено програму вивчення Писань, в якій сказано: “За кожне досягнення ви будете винагороджені!” Я вивчала Книгу Мормона щодня і щодня бачила, які чудеса відбувалися у моєму житті.

Мені хотілося б поділитися одним з моїх улюблених віршів у Книзі Мормона (2 Нефій 31:20): “Отже, ви повинні просуватися вперед з

непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей. Отже, якщо ви просуватиметеся вперед, бенкетуючи словом Христа, і витерпите до кінця, ось так каже Батько: Ви будете мати вічне життя”. Це дійсно прекрасні слова, що надихають. І я знаю, що завдяки Священним Писанням нам буде набагато легше витерпіти до кінця, тому що це—наша опора у житті. ■

Даша Кокорєва

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

Приймати, вірити та слідувати

Автори цього матеріалу Анастасія та Костянтин Барбакови—сімейна пара з Київського Українського колу, Печерського приходу. Анастасія служила на міні-місії в Українській Дніпропетровській місії, а Костянтин служив у Вашингтонській Споканській місії. Редакція розділу Новини України попросила їх поділитися своїм духовним досвідом, отриманим під час місіонерського служіння. Ось, що вони розповіли.

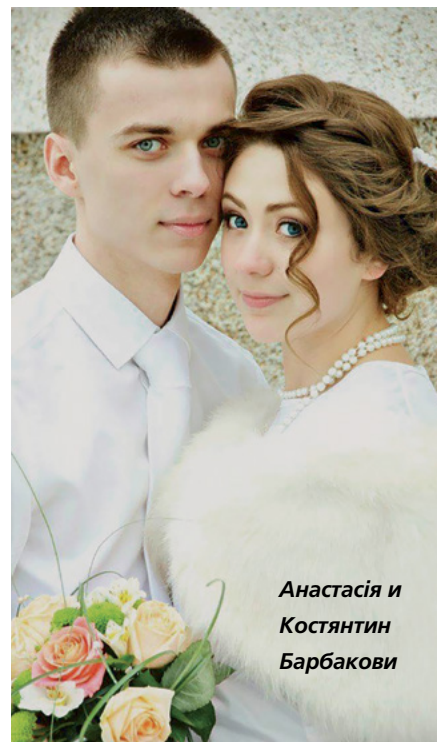
Анастасія: Майже два роки тому президент місії попросив мене допомогти і послужити на міні-місії. Через те що я з дитинства мріяла про місіонерський досвід, я із задоволенням погодилася.

Я служила у місті Дніпропетровськ, у Лівобережній філії. Там чудові брати та сестри! Якось вранці ми з напарницею запланували зустрічатися з людьми на вулиці та розповідати їм про євангелію. Але день видався спекотним, і вулиці були порожніми. Коли ми прийшли в парк, ми з напарницею вирішили помолитися і попросити Господа допомогти нам знайти людей, яким ми могли б бути потрібними. Після молитви моя напарниця відчула, що нам треба йти у глибину парку, де, як мені здавалося, так само не було людей і була нестерпна спека. Я почала просити її піти ближче до дороги чи до будівлі церкви, але напарниця наполягла на тому, щоб ми пішли у напрямку, вказаним Господом.

Коли ми трохи пройшли, ми раптом помітили жінку. З радістю притиснувши Священні Писання до грудей, ми поспішили до неї. Коли ми підійшли ближче, то побачили, що вона обережно й тремтливо поливала маленькі деревця. Я запитала, чи не потрібна їй наша допомога? Те, що сталося потім, дуже здивувало нас. Вона заплакала й запитала, чи ми не ангели. Потім крізь сльози вона пояснила, що їй важко доглядати за саджанцями, тому що у неї проблеми з ампутованою ногою. Незадовго до нашого приходу вона молилася і просила Небесного Батька, щоб Він послав їй когось на допомогу.

Ми представилися, і вона теж розповіла трохи про себе. Це була надзвичайно добра жінка, яка любила природу та тварин всією душею, тому що вони творіння Бога. Ми були здивовані, як Небесний Батько працює через нас. Тоді я зрозуміла, що таке місіонерська робота і що означають слова—“бути знаряддям у руках Бога”.

Цей духовний досвід до цього часу допомагає мені та надихає наслідувати приклад Нефія: “Я піду і зроблю те, що Господь наказав” (1 Нефій 3:7). Інколи ми отримуємо одкровення, яке не співпадає з нашими бажаннями і не відповідає, як ми гадаємо, нашим потребам. Але Небесний Батько знає все краще за нас. І якщо ми приймаємо рішення слідувати настановам Бога, то ми отримуємо великі благословення.

**Анастасія и
Костянтин
Барбакови**

Костянтин: Декілька місяців тому я повернувся з місії. Це були два найскладніших та незабутніх роки мого життя.

Пам'ятаю, що приїхавши до ЦПМ, я зрозумів, як складно мені вивчати англійську мову, хоча я бачив, що Небесний Батько допомагав мені подолати це випробування. Планувалося, що я залишусь там на 6 тижнів, але мені було сказано, що я маю їхати на “місіонерський фронт” через 12 днів. Це було несподівано. Зібравшись з силами та вірою, я поїхав.

Через 6 місяців мені зателефонував президент місії і запросив мене відкрити російську частину місіонерського служіння в місії. Я був надзвичайно радий, вигукнувши:

“Так, президент, авжеж!” Наступні 14 місяців місії я залишався в одному районі, але він охоплював всю місію. Це був надзвичайний місіонерський досвід.

Почався він з того, що я, зустрівшись зі своїм напарником, який прослужив в тому районі вже 3 місяці, засмутився. Виявляється, що весь той час у них не було ніякого прогресу. Минуло декілька днів, і я якось сказав своєму напарнику, що не відчуваю, що Бог допомагає нам і дотримується Свого слова. Почувши це, мій напарник розплакався і сказав, що я сліпий.

Я вийшов в іншу кімнату і почав молитися. Пам'ятаю, як тільки я звернувся до Бога, сльози смутку полилися по моїм щокам, тому що я не знав, що робити. Але, сказавши все, що було у мене на серці, я відчув полегшення і спокій. Відразу після молитви мені здалося, що я почув слова, звернені до мене: “Я тут, Я поруч, Я люблю тебе”.

Підвівшись з колін іншою людиною, я прийшов до напарника і сказав твердо: “Нам треба йти та проповідувати”. З того часу я ніколи не сумнівався в тому, що Бог стоїть на чолі місіонерської роботи. Для мене це був урок смирення. Господь хотів, щоб я краще підготувався духовно для служіння серед Його дітей.

Наступні 14 місяців були присвячені проповідуванню євангелії серед емігрантів, які розмовляють російською мовою. Це був чудовий досвід! Щодня я дізнавався багато нового, хоча хрищення все ж таки

не було. У мене залишалося всього 3 переїзди в служінні, і я сподівався закінчити їх в тому місці, де я провів більшу частину своєї місії. Але президент сказав мені, що Бог хоче, щоб я поїхав служити в інший район... Це було не те, чого мені хотілося б робити, але я спакував речі та поїхав. Я сподівався, що на новому місці у мене будуть хрищення, тому що на той момент я сам ще нікого не христив.

Ми працювали дуже старанно, і вже були люди з датою хрищення, коли мені знову зателефонував президент місії і сказав, що Бог хоче, щоб я закінчив свою місію у місті Москва, штату Айдахо. Це знову руйнувало всі мої плани, я навіть розаютився, але все ж таки поїхав.

За три тижні до кінця місії ми зустріли дівчину на ім'я Мікахала, вона була готова христитися, і вона

попросила мене це зробити. Я христив її за 2 дні до кінця моєї місії. Після того зателефонував молодий чоловік з району, де я служив до того і, повідомивши, що його хрищення буде завтра, попросив мене христити його. Так в останній день своєї місії я христив ще одну людину! Це було найчудовіше закінчення моєї місії.

Тоді я зрозумів, що Бог був зі мною весь цей час. Тепер у мене є сильне свідчення про Нього і про Його Сина. Я знаю, що Він живий, Він любить мене. Він любить Своїх дітей, якими вони б не були. Він дав мені чудову дружину, Він дав їй сили дочекатися мене з місії, і зараз ми найщасливіші. Я бачу, як євангелія і досвід, отриманий мною та моєю дружиною на місії, допомагає нам у нашому сімейному житті. ■

ДО ЧИТАЧІВ

Розділ *Новини з України* видається під керівництвом Президентства території. Різні рубрики: “Місцеві новини”, “Голоси місцевих святих останніх днів”, “Улюблені вірші зі Священних Писань”, “Намагаємося бути схожими на Ісуса”, “Як я дізнався”, “Досвід моєї місії”, “Сторінки історії”, “Відгуки”—відповідають духовним потребам членів Церкви, які живуть в Україні, і формуються на основі матеріалів, що присилають з усіх місцевих місій, приходів і колу. Тому редакційна колегія розділу *Новини* запрошує вас, наших читачів, поділитися своїм унікальним духовним досвідом, надіславши інформацію щодо нього на одну з наведених далі електронних адрес: angela_ids@i.ua або kharlamovamv@ldschurch.org. Завдяки вашій активності, ми сподіваємося, що на сторінках розділу з'являться яскраві матеріали й місцеві члени Церкви зможуть дізнатися про цікаві події та заходи, про своїх братів і сестер, які живуть в інших куточках країни, про те, як вони застосовують євангелію в своєму житті. ■